

Cello en Contrabas

Rudy Geldhof

Personages

Albert
Luc, zijn zoon
Els, de zuster van Albert
Jan, vriend van Albert
Rudolf, idem
Armand, idem
Fons
Directeur Vermeulen, werkgever van Albert
Directeur Rakels, idem
Secretaresse
Bolte, collega van Albert
Kunsthandelaar
Volkse kunsthandelaar
Bazaarhouder
Opkoper
Directeur conservatorium
Directrice privéschool
Muziekhandelaar
Dolly, zangeres
Agent
Kelner
Meid
Jongen, vriend van Luc
Meisje, vriendin van Luc
Figuratie

1 – Interieur – Bureel Albert

Albert en Bolte zijn aan het werk aan hun bureaus. Albert kijkt af en toe op zijn gouden horloge.

Bolte (Vriendelijk plagend) Het zal rap versleten zijn, Albert... als je er zo dikwijls naar kijkt.

Albert lacht even, uit beleefdheid. Zijn gedachten zijn niet bij zijn werk. Hij werkt nog even door en kijkt dan opnieuw op zijn horloge. Hij staat op, neemt zijn jas en wil het bureel verlaten. Bolte kijkt verwonderd op zijn eigen horloge, dat identiek is aan dat van Albert en dat hij zorgvuldig bewaart in een etui van zeemvel.

Bolte Half vijf. Zie je wel dat het jouwe al versleten is, het loopt voor.

Albert Ik heb een afspraak.

Bolte Ha! En wie is de gelukkige dame? Of is het een jongedame?

Albert Geen van beide.

Albert verlaat snel het bureel.

2 – Interieur – Gang burelen

Albert haast zich door de gang naar buiten. Hij passeert de twee directieburelen. Op de deuren, de namen van de directeurs: "Directeur Vermeulen" en "Directeur Rakels". De deur van het bureel van directeur Rakels staat open.

Stem directeur Rakels
Van Daele!

Albert verstijft en kijkt om.

Directeur Rakels
Kom eens hier, Van Daele.

Albert begeeft zich rap naar het bureel van directeur Rakels.

3 – Interieur – Bureel directeur Rakels

Directeur Rakels is in gezelschap van de secretaresse aan wie hij een brief aan het dicteren is.

Directeur Rakels
Wel, Van Daele, hoe laat heb je het?

Albert maakt een gebaar in de richting van de openstaande tussendeur die leidt naar het bureel van directeur Vermeulen.

Albert Ik heb de toestemming van mijnheer Vermeulen. Ik moet naar het conservatorium, bij de directeur. Mijn zoon volgt daar les.

Directeur Vermeulen verschijnt in de deuropening.

Directeur Vermeulen
(Tot directeur Rakels) Het is in orde, Jean.

Directeur Rakels
(Tot directeur Vermeulen) Je weet dat die facturen dringend...

Directeur Vermeulen
Morgen, Jean. Albert zorgt wel dat hij er mee klaar komt tegen de middag.

Albert knikt. Directeur Vermeulen legt amicaal zijn hand op Alberts schouder en leidt hem naar buiten.

Directeur Vermeulen
Je hebt toch geen moeilijkheden met je zoon, Albert?

Albert Nee, nee.

Directeur Vermeulen
Hij studeert nog steeds de cello?

Albert Ja, ja.

Directeur Vermeulen
Wens hem veel succes toe.

Albert Dank u, mijnheer Vermeulen.

Albert haast zich naar buiten.

4 – Exterieur – Firma Vermeulen en Rakels

Op de voorgevel is leesbaar: "Firma Vermeulen en Rakels. Stoffen".
Rudolf wacht Albert op in zijn oude 2 PK. Albert stapt er rap in.

5 – Exterieur – Straat

Rudolf en Albert op weg in de 2 PK naar het conservatorium.

Rudolf Wat ga je zeggen?

Albert Ik weet niet.

Rudolf Het loopt wel goed af.

Albert Ja, tenslotte is een directeur van een conservatorium ook een artiest. Zo 'n mensen begrijpen dat.

Rudolf Ja. Het voornaamste is dat Luc terug is.

 Albert knikt.

6 – Exterieur – Conservatorium

Albert stapt uit de 2 PK en aarzelt een moment alvorens hij het indrukwekkend gebouw durft binnen te gaan. Rudolf knikt hem vanuit zijn 2 PK bemoedigend toe. Albert gaat de trappen op.

7 – Interieur – Hal en gangen conservatorium

Albert begeeft zich wat bang naar het kantoor van de directeur. Maar hij vat moed als hij de sfeer proeft van dit Mekka van de kunst: studenten met instrumenten, muziek die hoorbaar is achter opengaande deuren. Hij belt aan bij de directeur. Hij wacht tot het lichtje groen wordt.

8 – Interieur – Bureel directeur conservatorium

Albert komt binnen. Hij is onder de indruk van het majestatische van het directeurskantoor. Hij sukkelt met de zware deur.

Directeur conservatorium

Mijnheer Van Daele! Ja, doet u de deur maar dicht.

Albert Ik...

De directeur nodigt Albert niet uit om te gaan zitten.

Directeur conservatorium

Ik heb tot mijn vreugde vernomen, mijnheer Van Daele, dat uw zoon Luc terug is uit Parijs. (Met een romantisch gebaar) Parijs...! Wie zal het een jongeman kwalijk nemen dat hij Parijs eens wil aanschouwen...

Albert fleurt op. Hij denkt dat de directeur begrip aan de dag legt.

Directeur conservatorium

... tenminste als hij er zijn lessen niet voor verzuimt en als het met zijn eigen geld is. De cello die uw zoon gestolen, laten we zeggen ontvreemd heeft om zijn uitstapje te betalen, was eigendom van die conservatorium, mijnheer Van Daele. Er is vooralsnog geen aangifte gedaan bij de politie. Maar nu is de vraag: wat denkt u er aan te doen, mijnheer Van Daele?

De telefoon rinkelt. De directeur neemt de hoorn op, terwijl Albert het ineens erg warm krijgt.

Directeur conservatorium

Ja, vanzelfsprekend, mevrouw de schepen. Ik heb alles voor u geregeld. Ook het tweede liefdadigheidsconcert komt er... Ja, zoals u verkiest, mevrouw de schepen. Tot genoegen, mevrouw de schepen.

De directeur maakt er zelfs een kleine buiging bij.

Directeur conservatorium

Wel, heeft u al nagedacht, mijnheer Van Daele?

Albert

Het spreekt vanzelf dat ik u tot de laatste cent schadeloos stel. Het is een erezaak voor me. Is het mogelijk om de cello in maandelijkse schijfjes...?

Directeur conservatorium

Het gaat om een bedrag van 80.000 frank.

Albert schrikt van het bedrag, maar hij blijft uiterlijk kalm.

Albert

80.000 frank. Als ik u binnen het jaar, maandelijks... dat komt op...

Directeur conservatorium

(Rap) 6.666 frank per maand.

Albert moet opnieuw even slikken.

Albert

Zes duizend... (Kordaat) Binnen het jaar is alles vereffend. Mijn woord van eer.

Albert denkt dat hij nu zal mogen gaan, maar de directeur legt een reeds getikte schuldbekentenis op zijn bureau. Hij vult nog de termijn van de afbetaling in.

Directeur conservatorium

Als u dit even wilt ondertekenen.

Albert ondertekent de schuldbekentenis.

Albert

En Luc... stuur ik hem morgen terug naar school?

De directeur maakt een, overigens niet onwelwillend, gebaar van twijfel.

Directeur conservatorium

Daar wacht u beter mee. Dat punt moet ik nog bespreken met het lerarenkorps. U hoort nog van me.

Albert knikt en begeeft zich naar de deur.

Directeur conservatorium

En mijnheer Van Daele, ik raad u aan om die rekel van u eens een flinke bolwassing te geven.

Albert Dat spreekt vanzelf, mijnheer de directeur.
Albert verlaat het kantoor.

9 – Exterieur – Conservatorium

Rudolf wacht Albert op in zijn 2 PK. Albert stapt in.

Rudolf Wel?

Albert 80.000 frank.

Rudolf 80.000 frank! Dat is diefstal!

Albert En die directeur, hij heeft meer van een zakenman dan van een artiest. Dat moet dan het voorbeeld geven aan toekomstige musici en virtuozen.

Een agent van politie kijkt naar binnen, hij wijst naar het parkeerverbodsteken.

Politieagent (Tot Rudolf) Wel, telt die niet voor u misschien?

Rudolf Ja, maar we moesten hier zijn, de zoon van mijn vriend volgt hier les. Hij studeert cello.

Politieagent Ah zo! En weet je wat ik studeer? Ik leer schrijven.

De politieagent haalt zijn bonnetjes boven.

Politieagent Maak maar dat je wegkomt.

De 2 PK vertrekt.

10 – Interieur – Woonkamer Albert

Albert zit aan de tafel. Hij heeft nogal wat papiertjes voor zich. Hij rekt en cijfert hoe hij de cello zal afbetalen. Els loopt over en weer van de kleine keuken naar de woonkamer. Ze heeft een schort voor en plaatst eetgerei in de kast, achter Albert. Albert moet telkens wat opschuiven. Els werpt een blik op de piekerende Albert.

Els Je zal nog lang mogen piekeren. 80.000 frank!

Els hoort dat de voordeur wordt geopend.

Els Hij is daar. Spel hem maar eens goed de les. Als jij niet durft, doe ik het.

Albert Ja, ja...

Albert staat op, vastbesloten zijn zoon een flinke bolwassing te geven. Luc komt de kamer binnen.

Luc (Vrolijk) Dag pa, dag tante.

Albert (Streng) Ga zitten, Luc.

Luc gaat zitten met een onschuldig gezicht. Els kijkt toe.

Albert Ik ben bij je directeur geweest. Je kan voorlopig niet terug naar school. Verder heeft hij me gevraagd... je een flinke bolwassing te geven...

Luc (Onderbreekt zijn vader. Berouwvol) Natuurlijk, pa. Ik verdien het. Ik ben stom geweest. Mijn vrienden hadden me opgemaakt. Ze zijn al dikwijls in Parijs geweest. Ik niet. En ze hadden het altijd over de opera, de theaters. Ik heb me aangesteld als een klein kind. Ik verdien een pak slaag.

Albert (Ontwapend door het spontaan berouw van Luc) Een pak slaag, daar hebben we het niet over...

Els Ah nee? Was het mijn zoon, ik klopte die 80.000 frank er uit!

Albert Hij is je zoon niet, Els.

Els Ja, ja. Ik ben maar de huishoudster. Ik weet het wel.

Luc Je moet het me vergeven, tante. Maar Parijs... ik kon het niet laten. Overal ben ik binnengewest. Le musée des Impressionistes... L' Odéon. Ik heb Von Karajan aan het werk gezien. De Vijfde van Beethoven. Als je die ooit bezig gezien hebt, dan... dan... En Saint-Sulpice. Het licht dat binnenvalt door de brandglazen...

Er wordt op de ruit getikt door een vriend van Luc.

Luc Oh, dat is voor mij. Ik moet nog even naar buiten. Is het goed, pa?

Albert (Nog gecharmeerd door Luc's verhalen over Parijs) Wel... ja.

Luc haast zich naar buiten.

Els Hij kan mooi sprookjes vertellen. Von Karajan...! Maar de 80.000 frank zijn gevlogen. Hij zou beter helpen om ze terug te verdienen.

Albert bekijkt zijn papiertjes.

Albert Ik los het wel op.

Els En hoe? Heb jij dan geld?

Albert gaat naar de kast en trekt een lade open.

Albert Een paar duizend frank. Buiten het geld voor mijn belastingen, natuurlijk.

Albert neemt een sigarenkistje uit de lade. Het bevat geld.

Els Daar moet je afblijven.

Albert Natuurlijk.

Albert plaatst het sigarenkistje terug in de lade en gaat opnieuw zitten rekenen.

Albert Ik zou kunnen ophouden met roken. Per maand zo 'n 1.300 frank winst. Ik hoest trouwens al genoeg de laatste tijd. En als ik de tram niet meer neem... Een flinke wandeling, dat is goed op mijn leeftijd. En mijn boeken, ze vertellen allemaal hetzelfde. En al dat vlees... een eitje af en toe kan ook geen kwaad. Ja, op het huishoudgeld is ook rap duizend frank bespaard.

Els Het huishoudgeld! Daar gaat geen frank van af! Jouw zoon steelt een cello van 80.000 frank en ik zou blote boterhammen moeten eten? Nee!

Albert Jij niet. Ik eet voortaan alleen nog vlees de weekends...

Els Geen sprake van! Jij zou je zoon beter laten besparen. Dat hij gaat werken bijvoorbeeld, tot hij die 80.000 frank heeft terugbetaald.

Albert (Fel) Luc gaan werken! Hij gaat zijn studie voortzetten. Zijn toekomst als artiest mag niet in het gedrang komen om één klein misstapje. Hij is jong en wat wild, we moeten dat begrijpen.

Els Ik begrijp dat hij een profiteur is.

Albert Zolang ik leef, zal ik vechten voor hem. Ik, Albert Van Daele, zal iedereen eens laten zien tot wat een vechtlust ik in staat ben.

Albert neemt zijn mantel.

Els Waar ga je? Het is etenstijd.

Albert Ik heb geen honger.

Albert gaat het huis uit.

11 – Interieur – Bejaardenpaviljoen

Een modern paviljoen in een park. Veel glas. Veel kaartende bejaarden met kopjes koffie voor zich die wordt uitgeschonken door Fons, een bejaarde met gezag. Aan een tafeltje: Albert en zijn drie gepensioneerde vrienden: Rudolf, Jan en Armand. De vrienden hebben koffie voor zich, Albert niet. Fons passeert hun tafeltje en schenkt hier en daar koffie. Hij slaat Albert over.

Jan 80.000 frank is veel geld.

Armand Ja...

Rudolf Ik zei het dikwijls tegen mijn vrouw vroeger: een mens zou zo 'n ezeltje moeten hebben dat geld kakt...

Jan Wij kunnen proberen je te helpen.

Albert Nee, ik moet dit zelf oplossen.

Armand Maar kunnen we niet ergens een inzameling...

Albert Nee.

Rudolf Of we vragen of we een tombola mogen organiseren.

Albert Nee. Ik ga vragen of ik overuren mag doen.

Jan Het zal niet gemakkelijk zijn. Ze danken de mensen overal af.

Albert Ik weet het.

Jan Maar jij schilderde toch vroeger. Heb je nog schilderijen?

Albert Ja, op mijn zolder.

Jan Die kan je trachten te verkopen.

Albert Wie zou die willen. Daarbij, hoe gaan ze eruit zien, ze liggen er al jaren.

Armand Het zijn dingen...

Rudolf Ja...

12 – Interieur – Bureel directeur Rakels

Op het bureau Rakels liggen folders van een computerfirma. Directeur Rakels beëindigt een telefoongesprek.

Directeur Rakels

Juist. De kantoorcomputer 1220 B. Ik verwacht uw vertegenwoordiger.

Directeur Rakels legt op en bemerkt Albert in het bureel van directeur Vermeulen.

Directeur Rakels

Is er wat, Van Daele?

Albert Ik... ik wens mijnheer Vermeulen te spreken.

Directeur Rakels

Spreek maar met mij, Van Daele.

Albert komt binnen.

Directeur Rakels

Wel...

Albert Ik had mijnheer Vermeulen willen vragen of ik overuren zou mogen doen.

Directeur Rakels

Overuren? In deze tijd?

Ik ben hier net aan het onderhandelen over de mogelijke aankoop van een computer, Van Daele. En zoals je weet, computers koopt men om het aantal werkuren te reduceren. Je vraag naar overuren is iets uit de oude tijd. Het spijt me.

Albert Dank u...

Albert wil zich verwijderen.

Directeur Rakels

Trouwens Van Daele, als we eens meer tijd hebben moet je me eens uitleggen wat die krabbels over sigaretten, trams en cello's op de achterkant van dit factuur doen. Verzorg in het vervolg de voorkant liever wat meer. Ik heb tenminste twee tikfouten gevonden.

Albert Ik zal er aan denken, mijnheer Rakels.

Albert gaat af.

13 – Interieur – Woonkamer Albert

Albert en zijn drie vrienden brengen de laatste schilderijen van de zolder naar de woonkamer. De schilderijen stellen stadsgezichten, oude gevels en stilleven voor.

Armand Zo 'n schone. Kijk. Maar hij is gescheurd. Dat is spijtig.

Rudolf En dit. Kijk eens hoe juist dit geschilderd is. De Peperstraat. Mijn dochter heeft daar nog gewoond. In nummer 17.

Jan Die pendule op je zolder zou ook wat kunnen opbrengen, Albert.

Albert Ze werkt niet meer. En ze is een poot kwijt.

Rudolf Kijk hier eens! Die is toch zeker 10.000 frank waard.

Albert Niemand wou er een cent voor geven, vroeger. Zelfs mijn familie niet.

Jan Dat was vroeger. De tijden veranderen. Misschien valt dat nu opnieuw in de smaak. Primitieven nemen ze dat, dat is in de mode nu.

Armand begeeft zich naar een wand waar een ingelijst vergeeld kortverhaal hangt, dat Albert ooit kon laten publiceren in een weekblad.

Armand Wat is dat? Je naam staat eronder, Albert.

Jan Het is een verhaal dat Albert geschreven heeft. Het is gedrukt.

Albert (Bescheiden) In een plaatselijk weekblad...

Jan Je had moeten voortdoen, Albert. Schilderen, schrijven...

Albert Het is maar amateurswerk. Toen mijn vrouw stierf ben ik er mee gestopt. Luc werd ziek, en...

Rudolf Ja, ja. Luc heeft een artistieke vader. Een appel valt niet ver van de boom.

Els komt binnen. Ze draagt een volle boodschappentas.

Els Wat is dat hier? Een vergadering? En die rommel, wat is dat?

Albert Mijn schilderijen.

Els Meer stof dan schilderijen. Mijn woonkamer onder de spinnewebben! Wie gaat dat opkuisen?

Albert Wij.

Camera op de bestofte schilderijen.

14 – Interieur – Woonkamer Albert

Camera op de netjes opgepoetste schilderijen.
Albert, Els en Luc gebruiken het middagmaal.

Els (Tot Albert) Hier. Dit is nog voor jou. Neem nog wat.

Albert Ik heb genoeg.
(Tot Luc) Luc, wil jij me niet helpen deze namiddag, ik ga trachten mijn schilderijen te verkopen.

Luc Die schilderijen? Wie gaat zoiets kopen? Je meent het niet.

Els Natuurlijk meent hij het. Er moet toch geld komen voor de cello.

Luc Ik heb geen tijd.

Els Geen tijd. Je mag nog niet naar school en toch ben je hele dagen het huis uit.

Albert Sst. Sst. Het is een kwestie van nog een paar dagen. Waarom heb je geen tijd, deze namiddag?

Luc Ik moet basketten.

Albert Basketten. Pas maar op dat je je handen niet kwetst. Al dat sport is niet goed voor iemand die muziek studeert. Kan je me maandag helpen, na mijn werk?

Luc Pa... Geef me liever een sigaret, kom.

Albert reikt Luc zijn pakje sigaretten aan. Luc denkt dat zijn vader ook een sigaret wil aansteken, en reikt hem vuur aan.

Albert Dank je. Ik rook niet meer.

Luc (Quasigeïnteresseerd) Ah...!

Albert Hou de rest van het pakje maar.

Luc begeeft zich naar de piano. Hij speelt een opgewekte melodie.
Albert kijkt gecharmeerd toe.

Albert Het is niet erg. Mijn vrienden zullen me helpen met mijn schilderijen.

15 – Exterieur – Straat

Albert en zijn vrienden in de 2 PK. Jan heeft een blad uit de gele gids in zijn handen. De schilderijen zijn op het bagagerek gebonden. De mannen verkeren in een opgewekte stemming. De 2 PK baant zich lustig een weg door het verkeer op de tonen van de opgewekte melodie die Luc speelde in scène 14.

16 – Exterieur – Kunsthandel in het centrum

Albert en zijn vrienden bevinden zich voor een deftige kunsthandel. Armand draagt een viertal schilderijen die in een uitgerafelde deken gewikkeld zijn. Ze kijken naar binnen. Albert merkt de dure schilderijen, de oosterse tapijten, het waardevolle beeldhouwwerk. Hij bemerkt ook de handelaar, die in gesprek is met een deftige dame.

Albert Ik... ik heb geen schijn van kans hier.

Rudolf Wie zegt dat? Als ze maar een koopje kunnen doen. Alle winkeliers zijn gelijk.

Albert Ik wacht tot die vrouw weg is.

De vrouw verlaat de winkel.

Rudolf Het lukt wel! Wij houden de wacht.

Armand geeft Albert het pak schilderijen. Na nog een aarzeling begeeft Albert zich naar binnen.

17 – Interieur – Kunsthandel

Albert blijft op de mat staan en durft zijn pak schilderijen niet neer te zetten op het duur tapijt. Om zichzelf iets te doen te geven, bukt hij zich en begint alvast het touw los te knopen. Hij hoort dat er iemand om hem toekomt. Opeens staan er een paar keurige, gestreepte broekspijpen op blinkend gepoetste schoenen voor hem.

Stem kunsthandelaar

En waarmee kan ik u van dienst zijn, mijnheer?

Albert kan niet anders dan zich oprichten, nu. Hij is geïntimideerd door de koele deftigheid van de kunsthandelaar.

Albert Eh... dit zijn wat schilderijen van mijn broer. Hij is al tien jaar dood. Ik wou ze alleen maar even laten zien.

Albert plaatst voorzichtig een stilleven met appels en een boek tegen een zuiltje, waarop een bronzen kinderkopje staat. Hij is zo nerveus dat het zuiltje even wankelt. De handelaar rept zich om te verhinderen dat het kinderkopje op de grond valt.

Kunsthandelaar

Pakt u de rest maar niet uit.

Albert Ik heb ook nog een paar mooie stadsgezichten.

Kunsthandelaar

Juist. Ja. Dag mijnheer.

Albert verzamelt vlug zijn schilderijen bijeen. Met het slordige pak onder de arm haast hij zich naar buiten.

18 – Exterieur – Kunsthandel

Albert stapt naar buiten. Hij wordt onmiddellijk omringd door zijn vrienden.

Jan Wel?

Albert Niets.

Rudolf Hij vond ze niet mooi?

Albert Toch wel, maar... ik geloof niet dat dit het geschikt soort winkels is.

Rudolf Ja, alles wat ze willen is iets op de kop tikken voor 100 frank en het doorverkopen voor 10.000 frank.

Jan kijkt op het blad uit de gele gids.

Jan Adressen genoeg! Hier. Dit is er een buiten het centrum. Misschien is dat meer iets voor ons.

19 – Interieur – Volkse kunsthandel

Albert begeeft zich recht naar de toonbank. De winkelier komt uit een kantoortje. Hij is een eenvoudig, gemoedelijk man.

Winkelier Goeie dag!

Albert pakt zijn schilderijen uit.

Winkelier Oh, schilderijen. Ik heb een huis vol schilderijen, mijnheer.

Albert Misschien wil u toch even kijken.

Albert verbergt het stilleven dat zo weinig succes had in de deftige kunsthandel en toont hoopvol een stadsgezicht.

Albert 2.000 frank.

Winkelier 2.000 frank! Voor zo 'n klein ding? Kijk eens...

De winkelier wijst een paar schilderijen aan die aan een pilaar in het midden van de winkel hangen: een riviergezicht met wuivend riet en zeilschepen en een landschap met wilde paarden onder een zwaarbewolkte hemel.

Winkelier Die zijn bijna dubbel zo groot en ik koop ze voor de helft van de prijs.

De winkelier betast Alberts schilderijen.

Winkelier Ze zitten bovendien maar magertjes in de verf.

Albert Over de prijs kunnen we discuten, akkoord. Maar de verf is een kwestie van techniek.

Albert kijkt gespannen naar de winkelier die zijn schilderijen bekijkt. Maar het gelaat van de winkelier vertoont spijtig genoeg niet het minste spoor van enthousiasme.

Albert Wat denkt u van 4.000 frank voor de vier?

De winkelier trekt langzaam aan zijn sigaar.

Winkelier Nee, mijnheer. Dit is onverkoopt. De mensen willen water, natuur en paarden. Geen vervallen huizen of fruit. Dat zien ze iedere dag, gratis.

Albert Ik heb er nog, buiten. Als u er een dozijn neemt, dan kan ik mijn prijs nog naar omlaag drukken...

Winkelier Nee, mijnheer. Ze zijn het geld van de lijsten nog niet waard. Zoiets kunt u hoogstens kwijt in een goedkope bazaar, of zo...

Albert Een goedkope bazaar...! Wel bedankt!

Albert is wat beledigd. Hij neemt zijn schilderijen en stapt op.

20 – Exterieur – Volkse kunsthandel

Alberts woede is nog niet gezakt. Hij loopt voorbij zijn vrienden die hem opwachten en legt zijn schilderijen op het bagagerek. De vrienden kijken elkaar verwonderd aan en volgen Albert.

Jan Niets?

Albert Nee. Ik weiger te verkopen bij zo 'n geldmaniakken.

Rudolf En nu?

Jan kijkt op het blad uit de gele gids.

Albert (Na een poos) Weet er iemand een bazaar zijn?

Armand Een bazaar?

Jan Wel... in de Carmerstraat is er zoiets. Firma Lux.

21 – Interieur – Bazaar

Albert wil alleen binnengaan, maar zijn vrienden volgen hem.

Jan Met zijn vieren staan we sterker.

De vier mannen begeven zich naar de toonbank. Ze kunnen nauwelijks passeren tussen de huishoudapparaten, prullaria en schilderijen. Er zijn vooral veel lampen in de winkel, tegen het plafond, op de grond, tegen de muren. De baas van de bazaar is een eind verder bezig met een echtpaar dat een lamp wil kopen. De man en de vrouw lopen met achterover gebogen hoofden de kitscherige lampen te bekijken. Telkens de dame een lamp aanwijst, verplaatst de baas zijn trapje, klimt er op en doet het licht in de lamp aan. Dit gaat zo een tijdje door. De baas en de klanten komen bij de toonbank.

Vrouw Nee... Wat denk jij, Fernand? De kleur past niet bij onze eetplaats.

Man Denk je?

Vrouw Ja.

De vrouw bekijkt de lamp nog even, dan schudt ze beslist het hoofd.

Vrouw We zullen er nog eens over nadenken.

De man en de vrouw gaan naar buiten.

Albert (Tot de baas) Ze geven het u niet cadeau, hè mijnheer.

Baas Ik heb te veel keuze, dat is het.

Albert toont zijn schilderijen. Zijn vrienden helpen hem.

Baas Doeken. Nee. Doeken raak je hier niet kwijt. Die daar hangen er al tien jaar. In deze buurt heeft kunst geen aftrek, mijnheer.

Albert U kunt ze goedkoop krijgen. Ik heb... toevallig wat geld nodig.

De baas lacht verdrietig, waarmee hij bewijst dat hij de wereld en de mensen kent.

Baas Toevallig... Hebt u dat geschilderd?

Albert knikt. De baas neemt het stilleven met de appels op. Armand en Rudolf helpen hem. De baas bevoelt de verf.

Armand Het ziet er goed uit, hè.

Baas Ja, degelijk werk.

Albert voelt zijn hoop herleven.

Jan Dit is geen modern gegooi met verf, maar precisiewerk, tot in de puntjes verzorgd.

Baas Waarom schilder je geen lampekappen? Dat is een artikel waar iets mee te verdienen valt en het gaat tenminste vlot de deur uit. Zoiets bijvoorbeeld. Old finish met schepen en wapens.

De baas neemt een kapje van een plank en houdt het voor een brandende lamp. Albert en zijn vrienden bekijken het van alle kanten.

Jan (Tot Albert) Wat denk je?

Albert De wapens zien er moeilijk uit. Bloemen en fruit zou makkelijk zijn. Het zou nog fris staan ook.

De vrienden knikken en kijken vragend naar de baas.

Baas Nee, dan zou het geen old finish zijn. Vlaggen, dat zou nog mogen.

Er komen nieuwe klanten de winkel binnen: een man en een vrouw.

Baas Excuseer. Hier, mijn kaartje. Denk er maar eens over na. Honderd frank het kapje.

De baas overhandigt Albert een kaartje: tussen de afbeelding van een wasmachine en een lamp staat in grote letters: Lux. De baas begeeft zich naar de nieuwe klanten. Terwijl de baas opnieuw jongleert met lampen voor zijn klanten, bekijken Albert en zijn vrienden nog even de geschilderde kapjes.

Jan Honderd frank. Dat is niet slecht.

Rudolf Denk je dat je het zou kunnen?

Albert (Niet erg enthousiast) Ik zou het kunnen proberen.

22 – Interieur – Woonkamer Albert

's Avonds laat. Albert schildert kapjes: driemasters en wapens met krullen en pluimen. Als bron voor zijn kennis der heraldiek, gebruikt hij een oud plakboek van een koekfabriek waaruit hij de eenvoudigste wapenschilden kopieert. In kartonnen dozen staan stapeltjes kapjes die reeds geschilderd zijn. Els is in peignoir. Haar haar is los. Ze ergert zich aan de dozen die in haar weg staan.

Els Je zou dit werk beter in je slaapkamer doen. Een mens kan hier niet meer passeren. En er hangt overal verf aan.

Men hoort de voordeur opengaan. Luc komt thuis. Hij is wat dronken. Hij kijkt naar de kapjes.

Luc (Lichtjes spottend) Je vordert goed! Knap zeg! Een hele vloot bij elkaar.

Els Je zou je vader beter wat helpen, jij. Waar ben je weer zolang gebleven?

Luc Rarara, als jij dat eens wist.

Els Hoor je dat, Albert. Geen greintje eerbied heeft dat nog.

Albert Ga maar naar bed, Luc. Het is al laat genoeg.

Els Jij zou beter gaan slapen.

Albert Ik moet dit nog afmaken. Morgen brengen ze nieuwe.

23 – Interieur – Woonkamer Albert

Albert heeft zich overslapen en schiet snel in zijn jas. Hij drinkt nog rap een kop koffie en wikkelt een boterham in een servet.

Albert Ik ben weg.

Els (Vanuit de keuken) En moet je niet eten?

Albert Geen tijd!

 Albert haast zich naar buiten.

24 – Exterieur – Straat

Druk verkeer. Nogal wat voetgangers. Terwijl hij van zijn boterham bijt en tevreden het geld in de envelop telt, haast Albert zich naar zijn werk. Hij komt aan een tramhalte waar wat mensen staan te wachten, onder wie de secretaresse van de firma waar hij werkt. Hij verbergt de boterham achter zijn rug en wil doorlopen.

Secretaresse Wel, Albert, neem je de tram niet?

Albert Nee, nee. Ik ga te voet. De gezondheid...

Secretaresse Je zal te laat komen.

Albert Ik zal er eerder zijn dan jij.

Albert stapt rustig door. De tram komt eraan, de secretaresse stapt op en wuift in het voorbijrijden wat spottend naar Albert die doet alsof hij op zijn gemak voortwandelt. Maar van zodra de tram de hoek om is, kijkt hij op zijn horloge, wikkelt de boterham in het servet en stopt hem in zijn zak. Hij zet het bijna op een lopen.

25 – Interieur – Bureel Albert

Albert en Bolte zijn aan het werk aan hun bureaus. Albert eet stiekem van zijn boterham. Directeur Vermeulen komt het kantoor binnen. Bolte doet Albert snel teken dat hij zijn boterham moet verbergen. Albert doet alsof hij werkt.

Directeur Vermeulen
 Alles in orde, Albert?

Albert Ja, ja, mijnheer Vermeulen.

Directeur Vermeulen
 Je was te laat deze morgen.

Albert Pardon, ik...

Directeur Vermeulen
 Daarvoor kom ik niet, Albert. Maar er is telefoon geweest voor je. Van het conservatorium. Je wordt ontboden bij de directeur.

Albert Oh.

26 – Interieur – Gang en hal conservatorium

De directeur van het conservatorium, die in overjas is, en de schepen van cultuur, die een beminnelijke elegante dame is en waar hij op een vleierige, onderdanige manier mee praat, lopen door de gangen van het conservatorium. De directeur is wat uitgelaten: hij gaat graag om met "mensen van zijn stand". Ze passeren het bureel van de directeur. De directeur bemerkt Albert, die geduldig staat te wachten voor zijn leeg bureel. De directeur zou eigenlijk het liefst doorlopen, maar Albert bemerkt hem.

Albert Mijnheer de dir...

Directeur conservatorium

Ah! Mijnheer Van Daele!

(Tot de schepen) Excuseert u mij één kort momentje, mevrouw de schepen. Ik vervoeg u onmiddellijk in uw wagen.

De schepen knikt en loopt verder. De directeur buigt zich naar Albert. Hij blijft erg minzaam: zijn uitgelatenheid kan niet aangetast worden door een kort onderhoud met een gewoon man.

Directeur conservatorium

Ik heb mij persoonlijk ingezet, mijnheer Van Daele, om uw zoon terug op onze school te krijgen...

Albert kijkt de directeur hoopvol aan.

Directeur conservatorium

... maar de zaak is uitgelekt. Ze is een aantal leerlingen ter ore gekomen en daardoor is een terugkeer onmogelijk geworden.

Albert verbleekt. De directeur legt bemoedigend een hand op zijn schouder en wandelt snel met hem naar de hal.

Albert Maar, maar...

Directeur conservatorium

Trek het je niet te veel aan, man. Jonge kerels als uw Luc komen wel terecht. Is het niet in de wereld van de muziek, het is in iets anders.

Albert Maar ik heb alles opgeofferd voor hem.

Directeur conservatorium

Natuurlijk. Als ik u één raad mag geven: kort houden. Vooral: kort houden.

27 – Interieur – Bejaardenpaviljoen

Albert, die in een bedrukte stemming verkeert, is omringd door zijn drie vrienden. Jan bladert in een oude telefoongids.

Jan Niet terug naar het conservatorium! Niet terug naar het conservatorium! Ik zeg je dat ik nog van een privéschool gehoord heb. De directrice was een zekere mevrouw Six. Ze moet al wat ouder zijn, nu, maar...

Armand Ja, zoals dat telefoonboek. Het is er zeker een van voor de oorlog.

Jan Zie je wel! Hier zie! In de Rodenbachstraat! Bel jij haar op, Albert?

Albert kijkt in de telefoongids.

Albert Ja, natuurlijk. Natuurlijk.

28 – Extérieur – Privéschool

Albert en Luc voor de privéschool. Albert belt aan. Albert werpt nog een keurende blik op Luc en trekt Luc's das recht. Luc bemerkt dat er verf zit tussen de nagels van zijn vader en houdt zijn vaders hand in de hoogte. Albert schrikt als hij zijn smerige handen ziet. Hij stopt zijn handen in zijn zakken, haalt ze er direct weer uit en verbergt ze dan achter zijn rug. De deur wordt geopend door de directrice, een beschaafde, joviale dame.

Directrice Mijnheer Van Daele?

Albert Ja, mevrouw de directr...

Directrice Zegt u maar mevrouw Six, zoals iedereen. Komt u toch binnen.

Albert en Luc begeven zich naar binnen.

29 – Interieur – Bureel directrice privéschool

De directrice leidt Albert en Luc voorbij haar bureau naar een gezellige zithoek. Alle drie gaan zitten. Albert tracht de hele tijd zoveel mogelijk zijn handen te verbergen.

Directrice (Warm) Als uw zoon even stipt zal zijn als u, mijnheer Van Daele, zullen we goed met elkaar opschieten. Laat ik u alvast geruststellen: ik heb alles vernomen over Luc en kan er alle begrip voor opbrengen. Moederlijk begrip, zou ik bijna zeggen. Want zijn het niet juist de gevoelige, muzikale naturen die het meest voor indrukken vatbaar zijn? En dat men al eens struikelt als men zo kwetsbaar is, wie zal het hen kwalijk nemen? Wie vrij van zonden is, werpe de eerste steen, nietwaar, mijnheer Van Daele.

De directrice lacht Albert warm toe. Albert is helemaal gerustgesteld: dit is de ideale school voor zijn zoon.

Directrice Wat de lesgelden betreft, ik heb alles voor u neergeschreven. Kunt u het eens rustig bekijken.

De directrice overhandigt Albert een vel papier. Albert kan niet anders dan het aannemen, waarbij hij erg bang is dat de directrice zijn smerige vingernagels zal merken. De directrice is ietwat geamuseerd met zijn onwennigheid. Albert bestudeert de getallen en knikt instemmend.

Directrice Het valt erg mee, nietwaar?

Albert Jazeker, mevrouw de dir..., Six.

Directrice Het is onze taak om jonge talenten op te leiden, mijnheer Van Daele, niet om ons op de rug van hun vaders te verrijken.

Albert knikt instemmend. De directrice staat op en kijkt Luc voor het eerst aan.

Directrice En dit is dus de jonge cellist. Ik stel voor dat we je vader onmiddellijk iets laten horen.

30 – Interieur – Leslokaal privéschool

Albert blijft eerbiedig en met de handen op de rug in de deuropening staan, terwijl de directrice Luc een cello overhandigt die klaarligt op een concertvleugel. Albert ziet dat de directrice en Luc gedempt een paar woorden wisselen. Hij ziet hoe Luc de cello streelt en een snaar laat trillen. Luc is onder de indruk van het prachtige instrument. De directrice neemt plaats aan de piano en Luc stemt de cello. Dan draait de directrice zich om.

Directrice Maar mijnheer Van Daele, blijft u daar toch niet staan.

Albert gaat voorzichtig plaats nemen op een stoel. Hij luistert vol ontzag naar Luc en de directrice die samen musiceren. Hij heeft de gespannen gelaatstrekken van iemand die zelf musicert. Als het muziekstukje ten einde is, knikt de directrice goedkeurend naar Luc. Albert slaakt een tevreden zucht. De directrice staat op en neemt de cello uit de handen van Luc.

Directrice Uw zoon heeft meer dan het gemiddelde talent, mijnheer Van Daele. Wij zullen hem wel bijschaven. Veel oefening is daar het ideale middel voor. À propos, ik geloof niet dat Luc over een oefencello beschikt. Hoe denkt u...?

Albert Er zijn hier geen oefencello's beschikbaar?

Directrice Tot mijn spijt, nee. De leerlingen moeten zelf...

Albert (Rap, beslist) Dat kan geen probleem zijn. De kwestie van de oefencello los ik op. Binnen de kortste tijd.

Luc kijkt zijn vader verwonderd aan.

Directrice (Warm) Zo mag ik het horen.

De directrice doet Albert en Luc uitgeleide.

Directrice Je hebt een vader die achter je staat, Luc.

31 – Exterieur – Privéschool

Luc (Verwonderd) Hoe ga je dat doen met die oefencello, pa?

Albert Wacht me op om zes uur, aan mijn werk. Dan gaan we samen naar een muziekhandel.

Luc Een muziekhandel?

Luc kijkt zijn vader ongelovig aan.

Albert Ja.

Albert beseft dat hij zich zal moeten haasten om op tijd op zijn werk te zijn. Hij kijkt op zijn horloge.

32 – Interieur – Bureel Albert

Albert kijkt op van zijn horloge. Naast zijn schrijfmachine liggen zijn papertjes. Bolte is aan het werk aan zijn bureau.

Albert Fred, heb jij een idee wat onze horloges zouden waard zijn?

Bolte haalt zijn eigen horloge te voorschijn uit het etui van zeemvel.

Bolte Zoiets vraag je toch niet. Een cadeau van de firma! (Ineens) Heb je misschien geldzorgen?

Albert Nee, sommigen beweren dat de inscriptie de waarde ervan vermindert.

Bolte Ja, maar niet voor mij. (Hij leest) Wegens 25 jaar trouwe dienst... Ik vind het een goeie ouderwetse gewoonte van mijnheer Vermeulen.

Bolte bergt zijn horloge liefdevol weg. Hij gaat een map halen in de kast naast Alberts bureau, en loert over Alberts schouder. Albert verbergt snel zijn papertjes.

Bolte Wat heb jij toch weeral te verbergen?

Albert Ik? Niets!

Bolte Je doet raar, de laatste tijd, Albert.

Albert Raar? Ik?

Bolte (Plagerig) Je zit liefdesbrieven te schrijven, je hebt je zondagse pak aan en je dreigt ieder moment in slaap te vallen. Ik denk dat jij gaat boemelen 's nachts, met het andere geslacht.

Albert Die is goed! Op mijn leeftijd zeker!

Bolte (Ernstig nu) Pas toch maar op. Je maakt hoe langer hoe meer fouten in je facturen. Het zou niet de eerste keer zijn dat ze een oudere bediende degraderen.

Albert Degradieren?

Bolte Jan, naar de kelder. Klerk in het magazijn.

Albert Dat doet mijnheer Vermeulen mij nooit aan.

Albert trommelt zelfverzekerd met zijn vingers op zijn bureau.

Bolte (Opnieuw plagerig) En er zit verf tussen je nagels.

Albert verbergt snel zijn handen. Bolte lacht.

33 – Exterieur – Firma Vermeulen en Rakels

Luc wacht zijn vader op. Hij is aan het lachen en praten met twee jongens en een meisje, die men eerder als het dancingtype zou omschrijven dan als conservatoriumstudenten. Albert komt naar buiten. Hij bemerkt Luc en zijn vrienden en gaat onmiddellijk naar hen toe. Luc en zijn vrienden zwijgen ineens.

Albert (Vriendelijk) Je mag me gerust voorstellen Luc. Studeren je vrienden ook muziek?

De vrienden van Luc kijken elkaar verwonderd aan. Dan lacht met meisje, ze doet een paar danspasjes.

Meisje Muziek? Ja, de zaterdag in dancing Minerva.

Jongen En ik maak muziek op de motor van mijn Suzuki 250. Ciao, Luc...

De drie vrienden van Luc verwijderen zich lachend. Albert kijkt hen na, hij begrijpt er niets van. Luc is wat gegeneerd.

Luc Kom...

Albert en Luc begeven zich naar de muziekhandel.

34 – Interieur – Muziekhandel

De muziekhandelaar die een klein plomp mannetje is, observeert Albert en Luc nauwkeurig. Hij taxeert Albert als niet-kapitaalkrchtig.

Muziekhandelaar

Zo, zo. Een cello! Voor de jongeman! Volgt u maar.

De muziekhandelaar gaat Albert en Luc voor. Albert geeft zijn ogen de kost aan de vele muziekinstrumenten die zijn uitgestald. De handelaar neemt een cello van oranjekleurig hout uit een foedraal van canvas.

Muziekhandelaar

Dit is de goedkoopste die ik in voorraad heb.

Luc

(Tot Albert, fluisterend) Net een appelsienenkist...

Albert knikt.

Muziekhandelaar

Het nieuwste fabricaat, bestreken met plasticlak. 12.500

De handelaar merkt dat Luc meer oog heeft voor een andere cello.

Albert

En deze?

Muziekhandelaar

De Italiaan! Mijnheer heeft er verstand van. Als u hem soms wilt bespelen?

Albert

Doe maar.

Luc speelt. Albert is erg tevreden als hij merkt hoe sterk de handelaar onder de indruk is van Lucs talent. Luc houdt op met spelen. De muziekhandelaar applaudisseert.

Muziekhandelaar

Natuurlijk! Met deze techniek en begaafdheid komt alleen een eerste klas instrument in aanmerking: de Italiaan!

Albert

En...

Muziekhandelaar

De prijs bedraagt 95.000 frank.

Albert schrikt van de hoge prijs.

Albert

Het... het is mij onmogelijk dergelijk bedrag contant te betalen...

Muziekhandelaar

(Snel) Het spijt me, in dit huis wordt alleen tegen contante betaling verkocht. Maar wacht eens...

De muziekhandelaar wijst een derde cello aan.

Muziekhandelaar

Zou 37.000 frank misschien dichterbij in de buurt komen van...
(Tot Luc) U kunt hem gerust proberen.

Luc bespeelt de cello. Albert kan aanvankelijk niet verbergen dat hij de klank van de Italiaan mooier vond, maar naarmate Luc langer speelt vervaagt het verschil volgens hem. Luc houdt op met spelen.

Albert (Tot Luc) Wat denk je?

Luc bekijkt de cello nog eens van alle kanten.

Luc Hij voldoet zeker. Maar 37.000 frank...

Albert (Snel, tot de muziekhandelaar) Zo 'n bedrag heb ik nu niet bij me. Maar ik kom deze week nog langs. Misschien morgen al.

Muziekhandelaar

Wacht niet te lang, het is het laatste instrument in deze prijsklasse.

Albert (Beslist) Dat is dan afgesproken.

Luc kijkt zijn vader verwonderd aan.

35 – Interieur – Slaapkamer Albert

De slaapkamer staat vol met reuzegrote lampekappen die met nogal bombastische figuren beschilderd zijn. Albert is aan het cijferen en rekenen. Op de tafel staat het sigarenkistje met het geld voor de belastingen. Hij legt er zijn horloge naast. Hij telt het geld. Dan haalt hij zijn beste pak uit de kleerkast en controleert het. Albert hoort Els de trap opkomen en verbergt snel het sigarenkistje. Els komt zijn slaapkamer binnen.

Els Slaap jij nog niet?

Albert Nee, nee.

Els Weet jij dat Luc weeral niet thuis is? Het is na twaalf.

Albert Hij oefent bij een vriend. Op zijn tweede instrument, de piano.

Els 's Nachts zeker. En wij hebben toch ook een piano.

Albert Zijn vriend heeft een nieuwe.

Els kijkt naar zijn papertjes.

Els Wat ben jij aan het doen?

Albert Niets.

Els En je beste pak, wat doet dat hier?

Els hangt zijn gekleed pak in de kleerkast.

Els Jij bent veel te laks met Luc, Albert. Jij beult je af voor hem en hij profiteert maar van je.

Albert (Onverwacht heftig) Hij is mijn zoon, Els! Wat begrijp jij trouwens van de opofferingen die nodig zijn voor het... uitbouwen van een... artistieke loopbaan. En laat me nu werken.

Els wil nog iets antwoorden, maar merkt dat Albert het meent. Ze verlaat de kamer. Albert plaatst het sigarenkistje op de tafel. Hij cijfert en rekent.

36 – Exterieur – Woning Albert

Rudolf wacht in zijn 2 PK voor de woning van Albert. Het dak van de 2 PK is open. De pendule staat op de achterbank. Albert stapt rap in. Hij houdt zijn kostuum, zijn horloge en het kistje met het geld voor de belastingen op zijn schoot.

Albert Haast je! Els kan ieder moment terugzijn.

De 2 PK vertrekt snel.

37 – Interieur – Winkel tweedehandsspullen

Op de toonbank liggen het pak en het horloge van Albert. Naast de toonbank staat de pendule. Albert en Rudolf kijken gespannen toe hoe de verkoper, die kaal is, met een loupe het horloge bestudeert.

Opkoper 2.000 frank.

Albert en Rudolf kijken elkaar vertwijfeld aan.

Rudolf Het is toch veel meer waard.

Opkoper Dit artikel raak ik zelfs aan de zotten niet kwijt. Wie koopt nu zoiets ouderwets?

Rudolf Ik heb een zuster die haar man zo 'n cadeau gedaan heeft.

De opkoper wijst naar de inscriptie.

Opkoper Ja, wegens 25 jaar trouwe dienst zeker. De inscriptie maakt het ding waardeloos.

De opkoper bekijkt het pak van Albert.

Opkoper Er zitten kale plekken op het zitvlak. 1.000 frank.

Albert (Hoogst verwonderd) Op mijn kostuum? Dat bestaat niet.

Rudolf gritst de broek uit de handen van de verkoper en bekijkt ze, samen met Albert.

Rudolf Zie jij kale plekken?

Albert schudt het hoofd.

Rudolf Ik ook niet. Alleen daar...

Rudolf maakt een hoofdbeweging in de richting van het kaal hoofd van de opkoper.

Opkoper (Beledigd) Wie komt hier eigenlijk iets verkopen, jij of jij?

Albert is een beetje bang dat de opkoper niets zal willen kopen.

Albert Ik...

Opkoper Wel, 4.000 frank voor alles, de pendule inbegrepen.

Albert kijkt Rudolf wanhopig aan.

Opkoper Het is mijn enig en laatste bod.

Albert Goed.

38 – Interieur – Volkscafé

Aan een tafeltje in het volkscafé van waaruit de vrienden Albert opbelden in scène 13, zitten Jan, Rudolf, Armand en Albert. Ze tellen Alberts geld. Ze fluisteren stil en verbergen zoveel mogelijk het geld voor de andere cafébezoekers, waarvan er een aantal het samenzweerdergedoe van de vier vrienden geamuseerd bekijken. De vrienden tellen en hertellen, fluisteren. Tenslotte:

Jan Er is 6.500 frank te kort.

39 – Interieur – Muziekhandel

Muziekhandelaar

6.500 frank te kort!

Albert en zijn vrienden knikken en zwijgen verder. De handelaar masseert zijn onderkin.

Muziekhandelaar

Het is een moeilijk geval...

Albert en zijn vrienden volharden in hun verbijtend stilzwijgen.

Muziekhandelaar

Volledig contante betaling is een regel in...

Albert ... in dit huis. Dat zei u al, ja.

Korte stilte. De muziekhandelaar denkt na.

Muziekhandelaar

Goed. U mag de cello meenemen. Maar binnen de veertien dagen moet u de rest...

Albert Akkoord. Waar mag ik tekenen?

De handelaar gaat schrijfgerief halen. Achter zijn rug geven Albert en zijn vrienden elkaar elleboogstootjes in de zij, als teken van tevredenheid.

40 – Exterieur – Muziekhandel

Albert en zijn drie vrienden stappen dolgelukkig naar buiten met de cello. Armand en Rudolf willen al proberen om de cello in de 2 PK te plaatsen.

Jan Niet doen, Rudolf. Het geschok kan niet goed zijn voor zo 'n teer instrument. We gaan te voet. Volg jij ons maar.

De stoet vertrekt: Albert en Armand dragen uiterst omzichtig de cello. Jan gaat voor. Met gezag verzoekt hij onoplettende voetgangers wat opzij te gaan. Rudolf volgt hen langzaam in zijn 2 PK. Alle vier zijn ze fier en voldaan.

41 – Interieur – Woonkamer Albert

Luc komt de woonkamer binnen. Hij ziet aan het gedrag van Els en Albert dat er iets speciaals gebeurd is

Luc Wat is er?

Albert Kijk daar eens.

Luc bemerkt de cello naast de kast. Hij haalt hem uit het foedraal.

Luc Hoe heb jij dat geflikt? 37.000 frank!

Els spitst haar oren. Albert heeft ineens last van een hoestbui.

Albert Een geheimpje tussen de handelaar en ik... een echte muzikliefhebber die jonge kunstenaars een warm hart toedraagt.

Albert verzamelt al zijn moed.

Albert Maar één ding, Luc. Vanaf nu moet je je uiterste best doen. Geen domheden meer. Deze cello is onze laatste kans.

Luc knikt onderdanig. Hij bespeelt de cello. Els luistert geïnteresseerd. Albert is ontroerd.

Albert (Fluisterend) Oefen jij maar, mijn jongen. Ik ga nog wat...

Albert gaat stil naar boven.

42 – Interieur – Slaapkamer Albert

Albert schildert. Hij is moe en zijn ogen doen pijn, maar hij glimlacht moedig als hij de wondermooie celloklanken hoort opstijgen vanuit de woonkamer.

43 – Interieur – Bureel Albert

Bolte en Albert zijn aan het werk aan hun bureaus. Albert wil kijken hoe laat het is, maar zijn horloge is er natuurlijk niet meer. Bolte merkt dit.

Bolte Vier uur, Albert. Heb je je horloge verkocht, om je maîtresse te kunnen onderhouden?

Albert Het is in herstelling.

De secretaresse verschijnt in de deuropening.

Secretaresse Hij is er! Hij is er!

Bolte kijkt nieuwsgierig op, Albert nauwelijks.

Bolte Wie?

Secretaresse De microcomputer! Al had ik toch wat anders verwacht. Hij is niet veel groter dan de diepvries van mijn moeder.

Bolte Pas maar op dat hij ons niet diepvriest. Heb jij er dan geen schrik van, Albert?

Albert kijkt op.

Albert Wat? Nee, nee.

Bolte (Tot de secretaresse) Natuurlijk niet. Albert gaat hem de onkostennota's van zijn maîtresse laten uitrekenen.

Albert Met je eeuwige maîtresse!
Bolte en de secretaresse lachen.

44 – Interieur – Woonkamer Albert

Els is in peignoir en kijkt door het raam naar buiten. Het is donker, ze kan nauwelijks iets onderscheiden. Albert is ook in peignoir. Hij ijsbeert door de kamer.

Els Half twee!

Albert Misschien heeft hij een ongeval gehad.

Els gaat van het raam weg.

Els Hij is te voet!

Albert Ook te voet kan men... Stil!

Albert hoort dat de voordeur geopend wordt. Luc komt binnen. Hij is wat aangeschoten. Albert begint niet rap genoeg aan de ondervraging volgens Els. Ze doet het dan maar zelf.

Els Wel?

Luc kijkt Els en zijn vader aan alsof er niets aan de hand is, een beetje overmoedig.

Luc Wel wat?

Albert Waar heb jij zolang uitgehangen?

Luc Oh. In de Breugel, met de vrienden.

Els Hij heeft gedronken.

Luc En dan? Je kan niet de hele tijd limonade drinken.

Albert Waarom doe je toch zoiets, Luc? Op café gaan en drinken!

Luc beseft dat hij zijn vader een aannemelijke uitleg moet verkopen.

Luc De Breugel is geen ordinair café, hoor. Het is het lokaal van de conservatoriumstudenten. Er komen ook leraren. Beroemdheden! Laatst was er zelfs een bekend dirigent.

Els Zoals in Parijs, Von Karajan, zeker!

Albert Stil, Els.

Luc Ik heb drie wijntjes gedronken, pa. Een leraar vierde zijn verjaardag met ons. Dat is alles.

Albert Het is goed voor één keer. Als je maar oppast dat het geen slechte gewoonte wordt. Ga maar rap slapen nu.

Els is kwaad omdat Albert zo laks is met Luc.

Els Ik ga alleszins slapen.

Luc Ik heb nog niet gegeten.

Albert Maak de jongen iets klaar, Els. Een eitje...

Els Het is half twee!

Albert Een eitje. Hij heeft nog niet gegeten.

Els kijkt Albert kwaad aan, dan begeeft ze zich morrend in haar keuken en rammelt met potten en pannen. Luc en Albert wisselen een blik van verstandhouding.

45 – Interieur – Bejaardenpaviljoen

Tussen andere bejaarden in, zitten Jan, Rudolf en Armand aan een tafeltje te kaarten. Ze hebben een kopje koffie voor zich en spelen voor geld: frankstukken en vijf frankstukken die ze zo goed mogelijk verbergen. Albert komt binnen.

Jan Wie we daar hebben!

Albert komt erbij zitten.

Albert Wie wint er?

Rudolf heft zijn pet op, die naast hem op tafel ligt. Er ligt voor zo 'n 25 frank aan geldstukken onder.

Rudolf (Fier) Wie zou je denken! (Lachend) Voor mijn benzine.

Jan We zien je niet zo dikwijls meer, Albert. Nog steeds kapjes aan het schilderen na je uren?

Albert Ja.

Jan En Luc?

Albert Hij doet zijn best. Zijn directrice is tevreden over hem.

Jan Dat horen we graag.

Armand Speel je er eentje mee, Albert? Manillen met zijn drieën is ook maar niets.

Albert Het is goed. Wie is mijn maat?

Armand Ik!

Jan en Rudolf zijn ook erg tevreden. Jan doet teken naar Fons dat hij naar hun tafeltje moet komen.

Jan Fons!

Fons komt er bij staan.

Jan Nog een koffie, Fons. We hebben een vierde maat gevonden.

Fons De koffie is er alleen voor de gepensioneerden. Niemand anders mag er van profiteren.

Jan Voor één keer, Fons...

Fons En voor geld spelen is ook verboden. Steek dat maar rap in uw zakken.

Jan stopt zijn geld in zijn zakken.

Jan Sedert jij koffiebaas speelt, mag men hier niets meer. We zijn hier weg.

De vier mannen staan op.

46 – Exterieur – Park

Albert en zijn drie vrienden wandelen aan de rand van het park. Een klein meisje speelt met een bootje in een ondiepe vijver. Het meisje weent omdat het bootje van de wal wegdrijft. Rudolf doet onmiddellijk schoenen en kousen uit, hij slooft zijn broekspijpen op en haalt het bootje uit het water. Het meisje lacht dankbaar. Jan, Armand en Albert hebben een enorm plezier met Rudolf die op een gekke manier uit het water stapt.

Armand (Ineens) Oh, is dat Luc niet? Daar, aan de overkant.

De anderen kijken onmiddellijk in de richting die Armand aanwijst. In de verte zien ze Luc met een drietal vrienden.

Rudolf Hij heeft zijn cello bij zich.

Armand wuift naar Luc. Luc merkt hen en het lijkt of hij zich rap uit de voeten maakt.

Rudolf Maar dat is zijn cello niet.

Jan Was het Luc wel?

Armand Ik denk het wel.

Rudolf Het leek me eerder een contrabas.

Jan Dan hebben we ons vergist? Het zal Luc niet geweest zijn. Wat denk jij, Albert?

Albert Ja, we hebben ons vergist.

Het is duidelijk dat Albert overtuigd is dat het wel Luc was. Hij is ongerust. Hij voelt dat er iets niet klopt.

47 – Interieur – Woonkamer Albert

Luc speelt piano. Hij oefent een boogiewoogie in op de melodie van "Frère Jacques". Els en Albert komen binnen. Luc probeert nu dezelfde melodie à la Bach te spelen. Albert doet zijn jas uit. Els begeeft zich naar de keuken.

Albert Luc...

Luc speelt verder.

Luc Ja?

Albert Hou eens op met spelen.

Luc houdt verwonderd op met spelen.

Albert Was jij dat in het park?

Luc Ik was in het park vandaag, ja.

Albert Waarom deed je alsof je me niet zag?

Luc Was jij ook in het park? Ik heb je niet gezien.

Albert Echt niet?

Luc (Poeslief) Waar heb je het over, pa? Had ik je gezien, ik zou toch naar je toegekomen zijn.

Albert En die contrabas, wat heeft dat te betekenen?

Luc (Lachend) Die is niet van mij. Hij is van een vriend. Ik droeg hem alleen maar. Waarom?

Luc kijkt Albert aan met zijn meest lieve, onschuldige blik. Hij legt een hand op Alberts schouder.

Luc Wat zit jij je toch allemaal te verbeelden, pa? Je werkt te hard, dat is het. Neem liever eens een dagje vrij.

Albert knikt. Hij gelooft Luc. Els komt uit de keuken.

Albert Speel je nog iets voor ons, Luc? Moet je luisteren, Els, hij kan Frère Jacques spelen als was het van Bach.

Luc Ik wou eigenlijk gaan slapen.

Els Nu al?

Luc Ik ben moe.

Luc speelt de melodie à la Bach. Albert glundert. Luc houdt ineens op.

Luc Ik kan het nog niet goed.

Albert Niet erg, jongen. Oefenen, veel oefenen. En ga nu maar slapen.

Luc Ja... Welterusten pa, dag tante.

Albert kijkt hem na. Hij glimlacht tevreden. Dan haalt hij zijn portefeuille te voorschijn en haalt er 300 frank uit. Hij staat op.

Els Wat ga je doen?

Albert Nog wat kapjes schilderen. Maar eerst ga ik dit drinkgeld op Luc's nachtkastje leggen.

Els Hou het liever in je eigen zakken. Je doet al genoeg voor hem.

Albert Het is een goeie jongen en het is zijn schuld niet dat zijn vader arm is. Ik wil niet dat hij moet onderdoen voor zijn vrienden.

Els haalt haar schouders op. Albert begeeft zich naar boven.

48 – Interieur – Slaapkamer Luc

Albert komt stilletjes Luc's slaapkamer binnen.

Albert Luc...

Albert merkt dat Luc niet in bed ligt. Hij kijkt de kamer rond, merkt Luc's kleren nergens en ziet dat het raam openstaat. Hij kijkt naar buiten, maar het is donker. Er is niets te zien. Het dringt tot hem door dat Luc het huis verlaten heeft. Hij loopt haastig de kamer uit.

49 – Interieur – Volkscafé

Albert komt paniekerig het café binnen waar hij zijn drie vrienden treft.

Albert Luc is weg!

Jan Hoezo weg?

Albert Hij is weg! Ik begrijp het niet. Ik moet hem gaan zoeken.

Jan, Rudolf, Armand
Ik ga mee. Natuurlijk. Kom.

Jan Waar wil je hem gaan zoeken?

Albert Ik weet het niet... Misschien... Er moet ergens een studentencafé zijn, de Breugel.

Rudolf De Breugel? Ik weet waar dat is. Kom.

50 – Exterieur – De Breugel

Albert en zijn drie vrienden voor de Breugel, een stampvol jongerencafé, waar keiharde popmuziek gedraaid wordt. Na een aarzeling willen ze toch naar binnen gaan. Op dat moment komen de twee jongens en het meisje uit scène 33 uit het café.

Albert Pardon, jij kent Luc, mijn zoon. Weet je soms waar hij is?

Jongen 1 Luc? Waar hij altijd zit zeker, 's avonds: in de Rialto. Bij Dolly, zijn lief.

Albert Zijn lief?

Jongen 2 Ja, dat is de zangeres van de Rialto.

Jong meisje Ja, ja. Hij heeft het voor de oude tantes tegenwoordig. En hij laat zich door haar onderhouden ook.

Het meisje verwijdert zich lachend. De twee jongens volgen haar.

Albert (Stamelend) Bedankt.

51 – Interieur – Hal Rialto

Albert en zijn drie vrienden aarzelen voor de ingang van de dure nightclub. Er staat een buitenwipper in uniform aan de ingang. Een elegant gekleed koppel komt naar buiten. De man stopt de buitenwipper wat geld in de handen. Albert en zijn vrienden voelen zich niet op hun gemak. Armand bekijkt de prijslijst, die in een verlicht kastje naast de ingang hangt.

Armand (Fluisterend) Kijk eens. Zestig frank voor een pils.

Armand dist wat geldstukken op uit zijn zak, die hij aan de buitenwipper wil geven. Jan houdt hem tegen.

Jan (Fluisterend) Je moet alleen iets geven als je buitenkomt.

Jan gaat naar binnen. Albert, Rudolf en Armand volgen hem schuw.
De buitenwipper bekijkt hen met een doordringende, ietwat spottende blik.

52 – Interieur – Rialto

Het is nogal donker in de Rialto. Alleen het podium is gedeeltelijk verlicht. Dolly vertolkt een sentimenteel nummer. Ze wordt begeleid door een pianist in groene smoking. Een kelner leidt Albert en zijn drie vrienden naar een tafeltje, waar reeds een man en een vrouw zitten. Albert weet niet of de man en de vrouw het zullen goedvinden dat hun privacy door hem en zijn vrienden verbroken wordt. Maar de man en de vrouw kijken nauwelijks op. Ze flirten en drinken gewoon door.

Kelner Ik kom direct.

De kelner gaat eerst een bestelling opnemen aan een tafel waar champagne gedronken wordt. Albert en zijn vrienden kijken uit naar Luc.

Albert Zie jij Luc?

Jan Nee...

Rudolf Misschien in één van die hoekjes.

Armand Het is hier zo donker.
(Na een poos) Is zij dat, Dolly?

Rudolf Ja. Sst!

Ze kijken toe. Na een poos.

Jan Ze is wel mooi.

Rudolf Ja...

Ze kijken toe. Na een poos.

Jan En ze heeft een goeie stem ook.

Albert Ja...

Rudolf Die Luc toch! Wat een vrouw!

Armand Sst!

Albert, die Dolly aanvankelijk erg kritisch bekeek, begint nu sporen van een glimlach te vertonen. Als het lied beëindigd is, applaudisseren Albert en zijn vrienden even enthousiast mee als de rest van het publiek. Maar Albert houdt ineens op met applaudisseren, als hij hoort hoe twee dronken mannen rauw haar naam roepen.

Twee mannen Dolly! Dolly!

Hierdoor beseft Albert dat Dolly hier niet alleen succes heeft als zangeres, maar ook als sensuele verschijning. Zo 'n vrouw kan niets goeds betekenen voor zijn zoon. Hij kijkt wat triest voor zich uit. Er wordt meer licht gegeven op het podium en de rest van het orkest verschijnt: een drummer en een contrabassist, eveneens in groene smoking.

Rudolf Kijk! Luc!

Albert bemerkt Luc achter de contrabas.

Albert (Zachtjes) Nee! Luc!

Albert schaamt zich dood. Hij zakt dieper weg in zijn stoel. Het orkest begeleidt Dolly in een swingend nummer. Albert kijkt verbijsterd toe.

Albert (Voor zich uit) Hij gebruikt er niet eens een strijkstok bij.

Jan, Rudolf en Armand beseffen dat het tafereel op het podium Albert pijn doet. Ze kijken hem tersluiks aan en zwijgen eerbiedig. Na een poos:

Albert Zo 'n wanstaltig instrument. Je hoort er niets van. En dat voor een jongen die zo prachtig cello speelt.

De kelner komt gezwind naar hun tafel om de bestelling op te nemen.

Kelner Ja, heren, zegt u het maar...

Albert staat langzaam op en bijna afwezig verlaat hij de dancing. Zijn vrienden volgen hem.

Kelner Het orkest bevalt de heren niet?

Jan Nee.

53 – Interieur – Woonkamer Albert

Albert Probeer niet te liegen. Ik weet alles. Vertel maar.

Luc schrikt op. Zo kent hij zijn vader niet. Albert is zo opgewonden dat hij erbij moet gaan zitten.

Luc Wat bedoel...

Albert De Rialto. De contrabas. Die... Dolly!

Luc Ik... vraag om vergiffenis, pa. Ik had het je moeten vertellen. Ik... je hebt al zoveel voor mij gedaan. Je verdient dit niet. Ik voel me ellendig.

Luc slaat zijn handen voor zijn gelaat. Hij dreigt in snikken uit te barsten. Dit ontwapent Albert gedeeltelijk.

Albert Luc...

Luc snuit zijn neus en vat nieuwe moed.

Luc Eigenlijk heeft het niets om 't lijf, pa. Het is begonnen op het conservatorium, voor de grap speelden we wat jazz. En toen werd mijn vriend ziek, de bassist van Dolly's groep. Ik heb hem een paar keer vervangen. Dat is alles.

Albert Verdiende je daar geld mee?

Luc Een paar honderd frank. Ik had het je moeten vertellen. Vergeef me, pa.

Albert En drink je in de... Rialto?

Luc Nee. Alleen als de klanten me iets aanbieden.

Albert En die vrouw?

Luc Welke vrouw?

Albert Die Dolly.

Luc lacht uitbundig, als vertelde zijn vader een goeie mop.

Luc Gewoon 'n vriendin, een collega.

Albert Anders niets?

Luc (Onschuldig) Wat anders?

Albert Je moet daarmee oppassen, jongen. Dat soort nachtvlinders kan je toekomst kapot maken. Men zegt dat ze je geld geeft.

Luc (Verontwaardigd) Dat is een leugen! Wie zegt dat? Roddelpraatjes!
(Onschuldig) Jij gelooft dat toch niet, pa?

Albert (Na een poos) Nee... Maar die Rialto, dat is geen plaats voor jou. Je moet me beloven...

Luc (Bereid tot gehoorzaamheid) Ja, pa?

Albert ... dat je voortaan je best doet met de cello.

Luc Ik beloof het.

54 – Interieur – Bureel Albert

Albert en Bolte aan hun bureaus. Albert dut bijna in.

Bolte Albert! (Vriendelijk, fluisterend) Ik heb al drie fouten ontdekt in je facturen.

Albert gaat naar Bolte.

Albert Waar? Ik hertik ze wel, kom.

Bolte (Fluisterend) Op jouw leeftijd, Albert. Hou liever op met dat geboemel 's nachts. Men heeft je gezien in de Rialto.

Albert Ik...

De secretaresse komt binnen.

Secretaresse Zijn de oudjes geheimpjes aan het uitwisselen?

Albert Nee, nee...

Secretaresse Je wordt gevraagd bij directeur Vermeulen, Albert.

De secretaresse verlaat het bureel. Albert kijkt Bolte aan beetje bang aan.

55 – Interieur – Bureel directeur Vermeulen

Directeur Vermeulen

(Joviaal) Ken jij Goossens, Albert? Goossens is controleur van belastingen en een goeie vriend van me. Het schijnt dat jij nogal achterstallig bent met je belastingen. Financiële problemen?

Albert Eh... eigenlijk wel, mijnheer Vermeulen. Maar...

Directeur Vermeulen

Vertel me niets, Albert. Zou je het op prijs stellen als ik een woordje voor je doe bij Goossens, zodat je nog wat uitstel krijgt?

Albert Oh ja. Ja. Dank u wel, mijnh...

Albert denkt dat het onderhoud is afgelopen.

Directeur Vermeulen

Er is nog iets. Er zijn de laatste tijd nogal wat klachten over je, Albert. Slordigheden. Zou je niet liever wat lichter werk doen. Als klerk in het magazijn...

Albert (Fel) Nee, nee. Ik kan het werk aan. Ik heb te kampen gehad met wat tijdelijke moeilijkheden, maar die zijn nu achter de rug. Lichter werk is beslist niet nodig!

Directeur Vermeulen

(Na een korte poos) Goed. Maar doe je best, Albert.

56 – Interieur – Woonkamer Albert

Albert zit aan tafel met een fles wijn voor zich. Hij is in feeststemming. Els komt binnen.

Els Wat krijgen we nu?

Albert We vieren feest. Ga zitten.

Albert duwt Els op een stoel en schenkt haar in.

Albert Ik ben zo goed als rond met mijn afbetalingen. Ik heb mijn laatste lampekap geschilderd.

Albert toont zijn handen.

Albert Zie je, geen spatje verf meer. Gezondheid! Op de toekomst van mijn zoon Luc!

Els drinkt zuinig. Het smaakt haar niet.

Albert En straks is hij afgestudeerd. Het zal mooi zijn, zijn eerste concert. Luc Van Daele: cello! Ik zal de eregenodigde zijn, en jij ook.

Els Ik ben eregenodigde in mijn bed. Goede nacht! Hier zo maar zitten drinken.

57 – Interieur – Concertgebouw

Luc beëindigt op het podium van een barok theater een virtuoze solo. Het applaus van het talrijk chic publiek breekt los. Staande ovaties. De dirigent en het orkest groeten. De dirigent brengt Luc tot vooraan het podium. Het applaus gaat crescendo. Luc maakt een dankbare handbeweging naar Albert, Rudolf, Jan en Armand die als eregenodigden op de eerste rij zitten. Het applaus gaat nogmaals crescendo. Albert heeft tranen van dankbaarheid in de ogen.

58 – Interieur – Woonkamer Albert

Albert slaapt half rechtop zittend op de zitbank. De lege fles en het glas zijn omgevallen. Els komt de kamer binnen, in peignoir.

Els Wel heb je van je leven!

Els schudt Albert wakker.

Els Dronkelap die je bent! Opstaan!

Albert wordt wakker. Hij merkt de wanorde. Hij heeft een houten kop, maar lacht moedig. Dan merkt hij op de klok in de kamer dat hij erg laat is voor zijn werk. Hij doet rap zijn kleren wat in orde en wil er vandoor gaan.

Els Ga je je weer niet scheren? En moet je niet eten?

Albert Ik ben te laat.
Dan merkt Albert een briefomslag op de schoorsteen, waarop met een rode viltstift geschreven is: "Voor pa". Hij opent de envelop, eerst bang, dan gejaagd. Hij leest het korte briefje en wordt lijkbalek. Els merkt dit.

Els Wat is er?

Albert Luc!

Els neemt het briefje uit zijn handen.

Els (Leest) Ik zet mijn studies stop en kom voorlopig niet meer terug naar huis. Sorry. Luc.

59 – Exterieur – Straat

Albert haast zich naar de privéschool van mevrouw Six. Hij merkt niet dat hij tegen een paar voorbijgangers opbotst.

60 – Exterieur – Privéschool

Albert klampt studenten aan die de school van mevrouw Six binnengaan.

Albert Ken jij Luc Van Daele?

Student (Koel) Nee.

De student begeeft zich rustig naar binnen. Albert klampt een jongen en een meisje aan. Een paar andere studenten kijken toe.

Albert Luc Van Daele, ken je die?

Meisje Ja.

Jongen Waarom?

Albert Waar kan ik hem vinden?

Jongen Hoe moet ik dat weten? Hij is al drie dagen niet meer op school geweest. Ben jij zijn vader?

Albert Zeg me waar ik hem kan vinden!

Jongen Rustig. Rustig. Ik weet het niet. Vraag het in de Rialto.

61 – Interieur – Rialto

De stoelen staan op de tafels. Een onknappe, oudere werkster die met akelige stem een smartlap zingt over ontrouw en verdriet maakt de boel schoon.

Albert Pardon mevrouw...

De werkster zingt voort. Albert tikt zachtjes op haar schouder. De werkster springt een stap achteruit.

Werkster Hela jij, je zou een mens doen verschieten, jij.

Albert Weet u soms...

Werkster Dat ik moet werken, terwijl er zijn die tot 's morgens vroeg de cafés aflopen, dat weet ik, ja.

Albert Kan ik de uitbater spreken?

Werkster Nee, maar Charly is er. (Ze schreeuwt) Charly! Ik word aangerand!

Stem Charly Wat heb je dan te klagen?

Charly, de barman, komt sloffend te voorschijn.

Albert Mijnheer, ik ben de vader van Luc, die de contrabas speelt... speelde... (Met moeite) Ik ben op zoek naar hem. Hij is... van huis weggelopen.

Charly Ah, dan zal hij mee zijn met "Dolly and the four". Ze zijn op tournee naar het buitenland. Dolly zal hem geëngageerd hebben. Je zoontje is handig op de contrabas, en met miss Dolly ook. Ze kan er nooit afblijven...

Albert kijkt Charly niet begrijpend aan.

Charly Van jonge kereltjes. Niets van aantrekken grootvader. That's life.

Charly verwijdert zich. In het voorbijgaan slaat hij de voorovergebogen werkster op de billen.

Charly Vooruit, Billy Holiday, steek er nog eens tien frank in.

De werkster lacht en zingt een nieuwe smartlap.

62 – Interieur – Bureel Albert

Albert en Bolte zijn aan het werk aan hun bureaus. Albert staart voor zich uit.

Bolte Albert, wat heb jij toch?

Albert Niets.

63 – Interieur – Volkscafé

Albert zit triestig aan een tafeltje. Rudolf en Armand omringen hem. Jan komt eraan met een druppel.

Jan Drink uit. Het zal je goed doen.

Albert Nee.

64 – Interieur – Woonkamer Albert

Els Albert...

Albert kijkt op. Els overhandigt hem een ansichtkaart. Albert bekijkt ze: de kaart stelt het orkest "Dolly and the four" voor. Albert leest de kaart.

Albert Kom niet meer terug. Vergezel Dolly op tournee buitenland. Luc.

65 – Interieur – Gang burelen Albert

Albert loopt door de gang met een stapeltje facturen in de hand.
De secretaresse komt hem achterna.

Secretaresse Albert, directeur Rakels vraagt naar je.

Albert Nu direct?

Secretaresse Ja.

66 – Interieur – Bureel directeur Rakels

Directeur Rakels zit achter zijn bureau. Naast hem staat directeur Vermeulen.

Directeur Rakels

Zo, mijnheer Van Daele. Ik ben niet gewoon om rond de pot te draaien. De firma wordt gereorganiseerd en er zullen spijtig genoeg een paar ontslagen vallen. U hoeft gelukkig niets te vrezen. U blijft binnen de schoot van de firma als klerk in het magazijn.

Albert moet even slikken.

Albert Het magazijn?

Hij kijkt naar de koele Rakels, dan naar directeur Vermeulen, die gegeneerd is.

Directeur Vermeulen

Ik... we kunnen niet anders, Albert.

Er valt een stilte. Tenslotte:

Albert (Met moeite) Ik heb mijn fierheid.

Directeur Rakels

Ja, dat hebben we allemaal, mijnheer Van Daele, maar in een bedrijf als die is precisie een waardevoller deugd dan fierheid.

Albert (Nog steeds met moeite) Ik heb mijn fierheid.

Directeur Vermeulen

(Vriendelijk) Wat bedoel je toch, Albert?

Albert Vervroegd pensioen... ik ga nog liever met vervroegd pensioen.

De directeurs kijken elkaar hoogst verwonderd aan.

67 – Interieur – Bejaardenpaviljoen

Albert en zijn drie vrienden leggen een kaartje. Ze worden alle vier koffie ingeschonken door Fons. Jan biedt Albert een sigaret aan. Albert steekt ze op.

Fons (Vriendelijk) Ik geloof dat je naam Albert is?

Albert Ja.

Fons En ik heb gehoord dat je een zoon hebt die muziek studeert... cello?

Albert Wel...

Albert haalt na enig aarzelen zijn portefeuille boven en laat Fons de kaart met "Dolly and the four" zien.

Albert Daar staat Luc. Die contrabas is niets, die bespeelt hij maar om geld te verdienen, om zijn studie in het buitenland te kunnen voltooien. Maar je moest 's horen hoe hij de cello bespeelt. Ja, die jongen komt er wel. Je hoort er nog van.

Fons knikt bewonderend. Albert gelooft het zelf niet meer en zijn vrienden ook niet, maar ze zijn tevreden dat Albert het toch maar gezegd heeft. Ze kaarten

tevreden verder en terwijl Fons zich verwijdert, halen ze hun geldstukken te voorschijn.
